

Nic novýho pod sluncem

Svrab, filcky periferních ulic,
stříkačky v žilách probuzenýho města,
lidi jdou, jedou, nežnou se a ženou se do práce
ve jménu udržení života – žít se musí, odhalovat se, přetvařovat se, ohýbat se,
rosolovatět pro peníze a obnažovat se pro :
potěšení, sebeukájení a tak různě,
a taky protože prostě proto,
že nic jinýho v zájmu sebe jako součásti miliard nezbyvá
- žít se musí.
a jíst, pít, v teple se rozmnožovat a myslet na zítra,
kam vyrazit, kde a s kým se potkat,
koho pozdravit a koho přehlédnout
bez ohledu na počasí, barvu pleti a délku nosu.

a zas přijde večer, z únavy je šutr a z šutru předmět
z předmětu nástroj a z nástroje partner
z partnera nepřítel č.1, ale jen do té doby, než se pravda ukáže
a samota bude přistižena u mnohem, mnohem krutějších úmyslů,
je tu ráno.

tyhle věci – na rozdíl od nás - neberou konce. nechává mě to v klidu.
jsem totiž támhleten u toho zadního stolu a právě platím,
jako stovky jiných v tomhle městě, jako každý druhý
kdekoli jinde.

nic novýho pod sluncem.

Cesta

Oponu bolesti protrhne výkřik
a prostor je zase o jeden Bod bohatší. otřeme ho od krve,
změříme, zvážíme, fixem popíšeme a necháme uležet.
šampaňské je odpočítáváno 3 , 2, 1, prásk
a z Bodu se začíná odvíjet polopřímka.
vše je odpuštěno, pochybnosti smeteny ze stolu,
nové cíle vytyčeny, nová muka se mobilizují
a svět zdá se být na krátkou chvíli méně tragikomický .
z polopřímky se stane cesta
a z cesty úsečka.
jiná možnost neexistuje.

Rekonstrukce

Tady, v tomhle místě, kde Nic je vytlačováno něčí přítomností
jsem před chvílí stál a odsával skrz zapálenou cigaretu
zbytky denního světla, a kouřem vyplňoval prostor,
v kterém už nejsem.